



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **R. M.**
bytem X

zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j.
068523/2018/KUSK/OSA/ZAV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 4. 2018, č. j. 22200/DSA/18/TECH-M (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným spácháním přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítl, že v daném místě obecní policie nebyla oprávněna měřit rychlost. K jednání žalobce mělo dojít na území obce Medonosy, avšak přestupek byl zjištěn automatizovaným prostředkem provozovaným Městskou policií Mělník, aniž by byla uzavřena veřejnoprávní smlouva podle § 3a zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“).
3. Dále žalobce namítl, že správní orgány neprovedly úvahu o mimořádném snížení pokuty podle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Správní orgány ani stručně neuvedly, že by aplikaci tohoto institutu zvážily. I pokud by k tomu neshledaly důvody, mělo se to projevit ve výčtu právních ustanovení ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Městský úřad v odůvodnění uvedl, proč je pokuta ve výši 1 500 Kč dostačující k nápravě pachatele, ale nezkoumal, proč by k tomu nevedla i pokuta nižší. Konstatování městského úřadu, že uložil pokutu na dolní hranici zákonného rozpětí, také nasvědčuje tomu, že opomněl existenci možnosti mimořádného snížení. Žalobce byl za své jednání potrestán téměř po jednom a půl roce a po celou dobu nebyl podezřelý ze spáchání přestupku, což podle jeho názoru svědčí o tom, že se již napravil.
4. Žalobce též správnímu orgánu I. stupně vytkl, že jej vyzval k uhrazení určené částky v nezákonné výši, v důsledku čehož nebylo řízení řádně zahájeno. Za přestupek bylo možné uložit příkazem na místě pokutu ve výši do 1 000 Kč. Žalobci byla určena částka 900 Kč, tedy u horní hranice zákonného rozpětí, což neodpovídá závažnosti přestupku. Na základě identických podkladů přitom byla žalobci následně uložena pokuta při dolní hranici. Hlavní motivací správního orgánu I. stupně bylo vydělat na přestupku peníze.
5. Dále žalobce vznesl řadu námitek, které se týkaly údajných vad výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Ta podle žalobce předně neobsahuje dostatečně přesné vymezení místa spáchání přestupku. Silnice č. I/9 prochází celou obcí Medonosy a v různých úsecích platí různá úprava nejvyšší dovolené rychlosti, včetně zvýšení na 70 km/h. Zasahuje navíc až na samý konec obce, a proto nelze vyloučit, že bylo měřeno bezprostředně za značkou označující konec obce, nachází se zde odlišná úprava nejvyšší dovolené rychlosti, či nebyl dán materiální znak přestupku. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017-28. Na fotografii z rychloměru nelze vidět žádný prvek typický pro obec. Výroková část podle žalobce dále neobsahuje uvedení nejvyšší dovolené rychlosti v místě spáchání přestupku. Není v něm ani popsána protiprávnost jednání, např. tím, že byla překročena nejvyšší dovolená rychlost o určitý počet km/h. Uvedení rychlosti 66 km/h nestačí, neboť to není samo o sobě protiprávní. Výroková část je pak také „nepřezkoumatelná“, neboť neobsahuje údaj o tom, jaká byla rychlost žalobce před odečtením odchylky v měření, v důsledku čehož nelze ověřit správnost této matematické operace. Ve výroku dále nebylo vymezeno, zda žalobce překročil rychlost jednorázově, nebo v určitém delším úseku. Konečně žalobce

výroku vytýkal, že z něj není zřejmé, v čem mělo spočívat porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Podle žalobce zde musí být slovně uvedena skutková podstata přestupku, jejíž znaky jednání řidiče naplňuje. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33.

6. V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že obecní policie v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila informaci o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů. Záznam o měření rychlosti byl proto pořízen nezákonně a nebylo možné jej použít jako důkaz v přestupkovém řízení. Skryté zaznamenávání provozu obecní policií nemá oporu v zákoně. Napadené rozhodnutí je tudíž i nepřezkoumatelné, neboť správní orgány opomněly posoudit, zda byla informace o zřízení automatického technického systému uveřejněna.
7. Žalobce dále namítal, že obecní policie nevykonávala měření rychlosti na místě určeném policií, jak vyžaduje § 79a zákona o silničním provozu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37.
8. V posledním žalobním bodě žalobce namítl, že v řízení nebylo prokázáno zavinění u protiprávního jednání řidiče. Podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu musí jednání řidiče vykazovat znaky přestupku podle tohoto zákona. Žalobce se domnívá, že mezi tyto znaky náleží i zavinění, což dovozuje z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že mezi městem Mělník a obcí Medonosy byla uzavřena veřejnoprávní smlouva o výkonu přenesené působnosti, která je veřejně dostupná na webových stránkách obce Medonosy a byla uveřejněna ve Věstníku právních předpisů Středočeského kraje. Žalobce nesplnil zákonné podmínky pro mimořádné snížení pokuty. Jde o běžný dopravní přestupek bez zvláštních okolností a žalobce v řízení žádné ani nespecifikoval. Správní orgány jsou povinny odůvodnit použití tohoto institutu a nikoliv jeho nepoužití. Při stanovení určené částky správní orgány přihlédly ke skutečnosti, že se jednalo o porušení povinnosti řidiče přizpůsobit rychlost jízdy v obci, což je závažné jednání, a nebyly zjištěny žádné polehčující okolnosti. Částka byla stanovena v rámci zákonného rozpětí. Ustanovení § 125c odst. 7 zákona o silničním provozu navíc v době spáchání přestupku neobsahovalo písm. d), na něž žalobce odkazuje. Z obsahu výroku je jasné, že k porušení pravidel došlo tím, že nebyla respektována nejvyšší dovolená rychlost v obci 50 km/h podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Místo spáchání přestupku bylo specifikováno v souladu s vymezením měřeného úseku Policií ČR a je uvedeno na fotografii z měření. Bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem, který se na daném místě nachází již od roku 2015. Skutková podstata přestupku překročení dovolené rychlosti není vázána na konkrétní místo nebo delší úsek. Jednání spočívá v překročení rychlosti, nikoliv v době trvání. Délka úseku i čas jsou uvedeny na fotografiích z měření. Protiprávní jednání řidiče je ve výroku dostatečně popsáno a v odůvodnění je i slovně popsána skutková podstata. Informace o zřízení automatického technického systému k pořizování záznamů byla zveřejněna prostřednictvím webových stránek města Mělník. O umístění automatizovaného prostředku rozhodla Policie ČR pod č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606. U přestupku provozovatele vozidla se nezjišťuje zavinění řidiče, nýbrž postačí, že jeho jednání vykazuje znaky přestupku. K vyloučení zavinění řidiče by muselo být provedeno dokazování, které měl iniciovat žalobce sdělením osoby řidiče. Žalovaný

navrhl, aby soud žalobu zamítl a přiznal mu náhradu nákladů řízení za písemná podání v paušální výši.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 29. 8. 2017 Městská policie Mělník oznámila správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci podle § 125 odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, zjištěného pomocí automatizovaného technického prostředku. Ke spáchání mělo dojít dne 28. 8. 2017 v 6:52 hodin na silnici č. I/9 v obci Medonosy ve směru jízdy na Mělník. Nejistému řidiči vozidla s registrační značkou X byla naměřena úseková rychlost 69 km/h v místě, kde nejvyšší dovolená rychlost činila 50 km/h. Provozovatelem vozidla byl žalobce. K oznámení byly připojeny dvě fotografie vozidla: jedna zachycující vjezd vozidla na měřený úsek a druhá výjezd. Na obou je zobrazeno vozidlo s registrační značkou X, včetně popisu, který odpovídá výše uvedeným údajům o času, místě a rychlosti. Dále je zde uveden i měřicí úsek v délce 809,2 m a časový interval měření 41,9 sekundy.
11. Dne 29. 9. 2017 byl žalobce jako provozovatel předmětného vozidla vyzván podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 900 Kč do 15 dnů ode dne doručení výzvy a poučen o možnosti ve stejné lhůtě sdělit údaje o totožnosti řidiče. Žalobce na výzvu nereagoval.
12. Usnesením ze dne 14. 2. 2018 správní orgán I. stupně podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky věc odložil, neboť do 60 dnů od přijetí oznámení nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
13. Z karty vozidla s registrační značkou X plyne, že žalobce je od 7. 3. 2013 veden jako jeho provozovatel.
14. Příkazem ze dne 15. 2. 2018 správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným přestupkem podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu uložil správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce (prostřednictvím společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.) včasný odpor.
15. Dne 12. 3. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku a byl poučen o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení.
16. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil „porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když dne 28. 8. 2017 v 06:52 hod. v obci Medonosy, na silnici č. I/9, jako provozovatel vozidla V., registrační zn. X, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V předmětném místě a čase byla Městskou policií Mělník, měřičem rychlosti SYDO TRAFFIC VELOCITY v automatickém režimu, shora uvedenému vozidlu naměřena rychlost 66 km/hod (po odečtení povinné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod), čímž došlo ze strany řidiče předmětného vozidla k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.“ Žalobci byl za tento přestupek uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
17. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil o důvody. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

18. V jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je podmíněna mj. porušením povinností řidiče nebo pravidel silničního provozu, které vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona. V tomto případě šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, jehož skutková podstata byla naplněna porušením § 18 odst. 4 téhož zákona. Dále žalovaný obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, z něhož plyne, že objektivní odpovědnost provozovatele nastupuje až sekundárně, nevedly-li nezbytné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku. Ze spisu vyplývá, že dne 28. 8. 2017 v 6:52 hod. na pozemní komunikaci č. I/9 v obci Medonosy nezjištěný řidič vozidla s registrační značkou X nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost v obci, neboť jel rychlostí 66 km/h. Uvedené skutečnosti jsou zřejmé z fotodokumentace a oznámení o podezření ze spáchání přestupku. Žalobce tak nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče, čímž porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Správní trest pokuty byl městským úřadem uložen v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v rozmezí stanoveném pro přestupek, jehož znaky vykazovalo jednání řidiče, tj. 1 500 Kč až 2 500 Kč podle § 125c odst. 4 písm. g) zákona o silničním provozu. Pokuta ve výši 1 500 Kč odpovídá zjištěnému skutkovému stavu a byla správním orgánem I. stupně správně zdůvodněna.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
20. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl soud povinen přihlídnout i bez námítky, neshledal.
21. Soud ve věci samé nařídil na den 9. 9. 2021 jednání, k němuž se dostavil pouze pověřený pracovník žalovaného. Zástupce žalobce se bez uvedení bližších důvodů (vyjma poukazu na délku soudního řízení) z jednání omluvil, o odročení jednání nežádal. Pověřený pracovník žalovaného poukázal na to, že projednávaná věc souvisí s věcmi rozhodovanými soudem pod sp. zn. 44 A 66/2018 a sp. zn. 44 A 71/2018, v nichž byly provedeny důkazy, které navrhuje provést i v dané věci.
22. Při jednání provedl soud důkaz obsahem listiny na č. l. 38 ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, kterou byly stanoveny úseky pro měření rychlosti v obci Medonosy na silnici č. I/9 včetně obsahu doručky datové zprávy na č. l. 39. Uvedená listina byla doručena správnímu orgánu I. stupně datovou schránkou dne 10. 4. 2015 od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, což správní orgán I. stupně doložil doručenkou datové zprávy. Dále soud provedl důkaz obsahem Veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi obcí Medonosy a městem Mělník k zajišťování výkonu činností podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), uzavřené dne 20. 10. 2014 (na č. l. 40 – 41), uveřejněné pod č. 57/VS/2014 v částce 6/2014 Věstníku právních předpisů Středočeského kraje. Udělení souhlasu žalovaného s touto veřejnoprávní smlouvou nabylo právní moci dne 20. 11. 2014. Soud

dále provedl důkaz obsahem přípisu Městského úřadu Mělník ze dne 16. 12. 2019 (č. l. 42 s přílohami na č. l. 43-44), jímž uvedený úřad předložil dokument o stanovení rychlosti v obci Medonosy a dále prostřednictvím odkazů na webové adresy sdělil a připojenými přílohami (náhledy na webové stránky) dokládá zveřejnění veřejnoprávní smlouvy na úřední desce obce Medonosy ve dnech od 1. 12. do 17. 12. 2014, zveřejnění usnesení zastupitelstva města Mělník ze dne 6. 10. 2014, bod č. 278, o schválení uzavření veřejnoprávní smlouvy s obcí Medonosy a v periodiku Mělnická radnice č. 12/2014, a rovněž dokládá dostupnost veškerých dokumentů k měření rychlosti na webových stránkách města Mělník. Soud rovněž konstatoval přípis Městského úřadu Mělník ze dne 20. 1. 2020 (č. l. 45), z něž nad rámec skutečností, které plynou již z obsahu přípisu na č. l. 42, vyplývá, že dokument o zveřejnění údajů o provozování automatického technického systému, konkrétně rychloměru Sydo Traffic Velocity, v obci Medonosy na silnici č. I/9 ke dni 13. 10. 2017, nazvaný „Stanovení úseku měření Medonosy“, byl vyvěšen dne 9. 9. 2016 a od té doby je součástí veřejně dostupné dokumentace související s měřením rychlosti na všech místech, na kterých Městská policie Mělník měří rychlosti formou stacionárních měřičů nebo úsekových měřičů rychlosti. Dále byl proveden důkaz obsahem listiny na č. l. 48 – vytištěným článkem z webových stránek Mělnického deníku, nazvaným *Na řidiče budou v Medonosích dál číhat radary*, uveřejněném dne 2. 2. 2017, a dále obsahem sdělení vydavatele Mělnického deníku Vltava Labe Media ze dne 10. 3. 2021 (č. l. 49) o tom, že uvedený článek byl na webových stránkách Mělnického deníku dostupný od 2. 2. 2017 a v tištěné podobě vyšel článek v Mělnickém deníku dne 3. 2. 2017 (č. l. 50).

23. Po doplnění dokazování při jednání soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním.
24. Mezi obcí Medonosy a městem Mělník byla dne 20. 1. 2014 uzavřena veřejnoprávní smlouva, kterou se podle § 3a zákona o obecní policii město Mělník zavázalo na území obce Medonosy vykonávat úkoly při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnit další úkoly podle zákona o obecní policii nebo zvláštního zákona (viz čl. 1 a 3 této smlouvy). Tyto úkoly spočívaly mj. v provádění kontrolního měření rychlosti silničních vozidel na území obce Medonosy. Příslušnou činnost byla povinna provádět Městská policie Mělník (viz čl. 4.2), a to od prvního dne po nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného, jímž bude udělen souhlas s uzavřením této smlouvy (udělení souhlasu žalovaného s touto veřejnoprávní smlouvou nabylo právní moci dne 20. 11. 2014).
25. Vyrozuměním Policie ČR ze dne 10. 4. 2015, č. j. KRPS-94365-3/ČJ-2015-010606, které bylo adresováno Městské policii Mělník, byl podle § 79a zákona o silničním provozu stanoven úsek pro měření rychlosti vozidel na silnici č. I/9 v obci Medonosy. Konkrétně šlo o úsekové měření rychlosti v obou směrech intravilánu obce v délce 808,14 m ve směru od Prahy na město Dubá a v délce 809,24 m v opačném směru. Měření bylo stanoveno na čas od pondělí do neděle, bez omezujících podmínek a na časově neomezenou dobu.
26. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož

znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.

27. Podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se určená částka stanoví ve stejné výši jako pokuta, kterou lze uložit příkazem na místě. Při stanovení určené částky obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédne k závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.
28. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. Podle odst. 7 písm. b) se příkazem na místě uloží pokuta do 1 000 Kč za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4.
29. Žalobce v prvé řadě namítl, že Městská policie Mělník na území obce Medonosy nebyla oprávněna měřit rychlost. Tomu nelze přisvědčit. Z § 3a odst. 1 zákona o obecní policii plyne, že obec, která nezřídila obecní policii, může s jinou obcí v témže vyšším územně samosprávném celku, která obecní policii zřídila, uzavřít veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce, která obecní policii nezřídila a je smluvní stranou této smlouvy.
30. Taková veřejnoprávní smlouva byla podepsána a schválena zastupitelstvy města Mělník a obce Medonosy. Dne 20. 11. 2014, kdy nabyl právní moci souhlas žalovaného, pak byla uzavřena (§ 3a odst. 2 věta první zákona o obecní policii a § 164 odst. 3 věta první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Město Mělník se jí zavázalo k provádění kontrolního měření rychlosti silničních vozidel na území obce Medonosy (viz její čl. 4.2) ode dne následujícího po nabytí právní moci souhlasu k uzavření smlouvy. Smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou (čl. 6.1 smlouvy). I v době spáchání přestupku (dne 28. 8. 2017) tedy Městská policie Mělník byla oprávněna na území obce Medonosy měřit rychlost vozidel. Žalobní bod je proto nedůvodný.
31. Dále žalobce namítl, že správní orgány nezvažily možnost mimořádného snížení pokuty. S tím rovněž nelze souhlasit. Povinností správních orgánů zásadně není uvádět v odůvodnění svých rozhodnutí ustanovení, ze kterých při rozhodování věci nevycházely, respektive která se rozhodly neaplikovat, včetně § 44 přestupkového zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019-42, bod 10). Jestliže správní orgán I. stupně ani žalovaný neshledali důvody pro jeho použití (a žalobce to ani nenavrhoval), neměli povinnost takový postup zvlášť odůvodňovat. Totéž platí i pro výrokovou část rozhodnutí, v níž se uvádí toliko právní kvalifikace skutku [srov. § 93 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky] a právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno (srov. § 68 odst. 2 věta první správního řádu) – *a contrario* tedy nikoliv ustanovení, která správní orgán neaplikoval. To by bylo ostatně zcela absurdní, neboť pak by výroková část musela obsahovat úplný výčet všech ustanovení právního řádu (i ta přece správní orgán shledal nepoužitelnými).
32. Žalobcovy spekulativní konstrukce o tom, co kterou větou v odůvodnění správní orgán I. stupně mohl naznačovat, jsou irelevantní. Podstatné je pouze, že skutečně nebyly důvody k mimořádnému snížení pokuty (a z toho důvodu ani správní orgány nemusely nepoužití tohoto institutu odůvodňovat). Soud v tomto směru zdůrazňuje, že se jedná o výjimečný institut, který má zohlednit specifické okolnosti případu, pro které by bylo potrestání pachatele ve „standardní“ sazbě pokuty příliš tvrdé (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018-59, bod 24). Žalobce nespáchal toliko pokus přestupku ani nepřekročil meze některé okolnosti vylučující protiprávnost [srov. § 44 odst. 1 písm. b) a d) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Netvrdil, že by vzhledem k jeho poměrům byla pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby nepřiměřeně přísná, a ani to neplyne z obsahu spisu [srov. § 44 odst. 1 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Její výše je navíc natolik nízká (1 500 Kč), že uplatnění tohoto důvodu nepřipadá v úvahu.

33. Argumentace, že se žalobce za jeden a půl roku (ve skutečnosti jen 15 měsíců) od spáchání přestupku do právní moci napadeného rozhodnutí již napravil, úplně převrací logiku důvodu podle § 44 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a je i nesprávná. Podmínka, že lze důvodně očekávat dosažení nápravy pachatele i při uložení pokuty pod dolní hranicí sazby, se zkoumá do budoucna, tj. od právní moci rozhodnutí, jímž byla pokuta ve snížené výměře uložena. Nápravný účinek zde má (pravomocně) uložený správní trest, a nikoliv jeho pouhá hrozba v probíhajícím řízení. Skutečnost (navíc ničím nedoložená), že žalobce nebyl podezřelý ze spáchání jiného přestupku, pak neznamená, že se jej nedopustil. Nejde navíc ani o nějakou výjimečnou okolnost případu, z níž samotné by bylo možno důvodně usuzovat, že se žalobce napraví i při snížené výměře pokuty. Naopak, spáchání dalšího přestupku v průběhu řízení by bylo přítěžující okolností odůvodňující přísnější potrestání žalobce (jenž byl potrestán tou nejnížší možnou výměrou pokuty, a to mj. i z důvodu dosavadní přestupkové bezúhonnosti). Okolnosti případu zde byly zcela standardní, čemuž muselo nutně odpovídat potrestání ve standardní sazbě správního trestu pokuty. Také o poměrech žalobce ze spisu neplyne nic zvláštního a sám žalobce je ani neosvětlil. Žalobní bod je nedůvodný.
34. Žalobce též namítal, že byl vyzván k uhrazení určené částky v nezákonné výši (což mělo mít za důsledek nezákonné zahájení řízení). I tato námitka je neopodstatněná. Žalobce správně uvádí, že podle § 125h odst. 2 věty první zákona o silničním provozu se určená částka stanoví v takové výši, jakou lze uložit příkazem na místě. Ta se odvíjí od výše pokuty za přestupek, jehož znaky jednání řidiče vykazuje (§ 125f odst. 4 věta druhá zákona o silničním provozu). V tomto případě šlo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, pro který lze podle odst. 7 písm. b) tohoto ustanovení uložit příkazem na místě pokutu do 1 000 Kč. K argumentaci žalovaného lze dodat, že toto ustanovení bylo účinné i v době spáchání přestupku a žalobce v žalobě pouze nesprávně cituje neexistující písm. d).
35. Konkrétní výše určené částky je nicméně – stejně jako výše pokuty – výsledkem správního uvážení správního orgánu. To podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, zejména z hlediska dodržení jeho zákonných mezí (srov. např. již rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 4 As 47/2004-87). V tomto případě jsou jimi zákonem stanovené rozpětí a zohlednění závažnosti porušení povinností řidiče či pravidel provozu (§ 125h odst. 2 věta zákona o silničním provozu). To ovšem neznamená, že by snad soud měl nějak exaktně, „na korunu přesně“ stanovit částku, která závažnosti přestupku přesně odpovídá, a v případě, že se liší od částky určené správním orgánem, napadené rozhodnutí zrušit. Tím by se prostor pro správní uvážení zcela vyprázdnil. Jde tedy jen o to, zda určená částka není zjevně nepřiměřená závažnosti porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu – slovy zákona tedy, zda správní orgány k tomuto hledisku „přihledly“.
36. Zároveň je třeba brát v úvahu, že určená částka se stanoví ještě v době, kdy přestupkové řízení nebylo zahájeno. Správní orgán tedy nemohl provést dokazování a má k dispozici

jen omezené množství podkladů, na jejichž základě lze závažnost jednání řidiče hodnotit (často jen fotografie z měřicího zařízení).

37. V daném případě určená částka ve výši 900 Kč odpovídá zákonnému rozpětí. Z fotografií žalobcova vozidla je zřejmé, že řidič jel rychlostí 69 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení tedy minimálně 66 km/h. To znamená, že překročil maximální dovolenou rychlost v obci (§ 18 odst. 4 zákona o silničním provozu) nejméně o 16 km/h. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu přitom sankcionuje překročení dovolené rychlosti o méně než 20 km/h. Z toho plyne, že překročení rychlosti odpovídalo více než třem čtvrtinám maxima, které je pro tento přestupek stanoveno. Došlo k němu navíc na poměrně dlouhém měřeném úseku (dle fotografie přes 800 m). Jednání řidiče proto bylo v rámci dané skutkové podstaty velmi závažné. Určená částka ve výši 900 Kč, tj. u samé horní hranice sazby pokuty, je možná o něco přísnější, než by mohla být, ovšem v žádném případě není nepřiměřená závažnosti přestupku. To platí tím spíše s ohledem na její bagatelní výši.
38. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobci byla následně uložena pokuta u dolní hranice sazby. Při stanovení výměry správního trestu zvažuje správní orgán i řadu jiných kritérií, než pouhou závažnost přestupku (viz § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky). V tomto případě byla nižší výměra odůvodněna zejména skutečností, že se žalobce dosud obdobného přestupku nedopustil, tj. poměry pachatele, které nelze při stanovení určené částky brát v úvahu. Uložením pokuty v mírnější výměře navíc nemohou být žalobcova práva nijak zkrácena. Tvrzení o tom, že město Mělník zneužívá výzev k uhrazení určených částek pro výdělečné účely, žalobce nijak nedokládá a zůstává pouze v rovině jeho spekulací. Žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.
39. V rámci dalšího žalobního bodu žalobce namítal nedostatky výroku prvoinstančního rozhodnutí. Podle žalobce v něm není dostatečně přesně vymezeno místo spáchání přestupku. Tak tomu však není. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky musí být ve výrokové části rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným, mj. uveden popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2019, č. j. 2 As 395/2017-45, bod 27). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu též plyne, že k tomu v naprosté většině případů postačuje, označí-li správní orgán ve výroku rozhodnutí místo spáchání správního deliktu tak, že uvede město a ulici, kde ke spáchání deliktu došlo, společně s vymezením času a způsobu spáchání, případně též v kombinaci s fotografiemi pořízenými na místě a založenými ve správním spisu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019-41, bod 19).
40. V tomto případě je místo spáchání přestupku popsáno ulicí (silnice č. I/9) i tím, že k němu došlo v obci (nikoliv tedy za dopravní značkou mimo obec) Medonosy. V popisu je dále uveden na minutu přesný čas spáchání (28. 8. 2017 v 6:52 hodin) a registrační značka vozidla. To zcela dostatečně odlišuje skutek žalobce od jiných (je nemožné, že by ve stejné minutě na stejném místě jelo jiné vozidlo se stejnou registrační značkou). Ve spise je založena i fotografie vozidla žalobce s odpovídajícím popisem měřeného úseku (Medonosy, silnice I/9), maximální dovolené rychlosti (50 km/h) a časem spáchání (28. 8. 2017 v 6:52 hodin). Je tedy nepochybné, že v místě označeném ve výroku došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti 50 km/h (včetně toho, že nebylo měřeno mimo obec). I kdyby

v některých částech téže silnice platila odchýlná úprava této rychlosti, nemohlo se na nich ve stejném čase nacházet žalobcovo vozidlo. Navíc, vadou výroku není, pokud jsou v něm uvedeny i skutečnosti, které samy o sobě nenaplní některý znak přestupku (byť to samozřejmě není vhodné, neboť se tím rozměšňuje popis skutku a může dojít k záměně za jiný): např. že řidič žalobcova vozidla na dané silnici jel v některém místě i dovolenou rychlostí. Podstatné je, že jsou v něm uvedeny veškeré okolnosti, které znaky přestupku naplňují. Závěry žalobcem citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017-28, se týkají specifického případu, kdy byl stěžovatel změřen jediným stacionárním radarem a nelze je paušalizovat, jak Nejvyšší správní soud uvedl ve výše zmíněném rozsudku ve věci sp. zn. 6 As 53/2019. V nynější věci se naopak, jako ve věci sp. zn. 6 As 53/2019, jednalo o úsekové měření rychlosti, u něž z logiky věci nelze místo spáchání blíže vymezit (srov. bod 18 naposledy citovaného rozsudku, obdobně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2021, č. j. 10 As 254/2019-33, bod 11, či ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37, bod 27).

41. Z výroku je i jasné, jaká byla v místě spáchání nejvyšší dovolená rychlost a v čem si žalobce (resp. řidič vozidla) počínal protiprávně. Je v něm uvedeno, že k překročení rychlosti došlo v *obci*, čímž byl *porušen* § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který mj. stanoví, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h (jiné rychlostní limity uvedené v tomto ustanovení nepřichází v úvahu, neboť pak by ve výroku nebyla zmínka o jeho porušení). Jinými slovy řidič jel 66 km/h tam, kde je zákonem dovoleno jet maximálně 50 km/h. Není potřeba ještě znova výslovně zdůrazňovat, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 16 km/h. Pokud jde o neuvedení rychlosti před odečtením odchylky, soud opakuje, že smysl popisu skutku ve výroku spočívá v jeho jednoznačné a nezaměnitelné identifikaci (viz výše citovaná judikatura). Nemá vysvětlovat úvahy správního orgánu, neboť k tomu slouží odůvodnění (§ 68 odst. 3 správního řádu). Uvedení rychlosti před odečtením odchylky by bylo nadbytečné a jen by výrok zneprůhledňovalo. Je pravda, že tato rychlost se nepodává ani z odůvodnění, na druhou stranu jde o natolik banální úvahu, že její výslovné neprovedení v odůvodnění nepůsobí jeho nepřezkoumatelnost. Správní orgán ostatně ani není povinen vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku žalobce, který byl v řízení zcela pasivní (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, publikované pod č. 3577/2017 Sb. NSS, bod 47). Soud tak jen konstatuje, že správní orgán I. stupně i žalovaný umí počítat, neboť 69 km/h (viz fotografie z měření) mínus 3 km/h se skutečně rovná 66 km/h.
42. Ve výroku nemusí být ani vymezeno, zda řidič překročil rychlost jednorázově nebo na delším úseku. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu mezi těmito jednáními nerozlišuje a je naplněna v obou případech, jak správně poukázal žalovaný. Popis skutku je dostatečně konkrétní, aby bylo možné jej konfrontovat se skutkovými zjištěními, zejména těmi, které plynou z fotografií (srov. výše bod 40).
43. Nedůvodná je i poslední dílčí námitka, že z výroku není zřejmé, jaké znaky přestupku vykazovalo řidičovo jednání. Ve výroku jsou (v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a závěry usnesení rozšířeného senátu nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, publikovaného pod č. 3656/2018 Sb. NSS) uvedena všechna ustanovení, která v souhrnu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku, tedy kompletní právní kvalifikace skutku [§ 93 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky]. Konkrétně z něj plyne, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125f odst. 1

zákonu o silničním provozu porušením § 10 odst. 3 tohoto zákona, které spočívalo v nezajištění, aby řidič vozidla neporušil § 18 odst. 4 tohoto zákona. Výroková část obsahuje i odkaz na přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, jehož znaky jednání řidiče žalobcova vozidla vykazovalo.

44. Žalobcův názor, že by snad skutková podstata tohoto přestupku měla být ve výroku vyjádřena slovně, nemá žádnou oporu v zákoně. Závěry rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33, jsou nepřiléhavé, neboť v této věci obsahoval výrok rozhodnutí jen uvedení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a „odkazovacího“ § 10 odst. 3 tohoto zákona. Ve výroku nemusí být ani přesně specifikováno, o kolik byla překročena nejvyšší dovolená rychlost, je-li jednání žalobce dostatečně konkrétně popsáno jinak (v tomto případě uvedením rychlosti 66 km/h). Přezkoumatelnost toho, že jednání řidiče mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, je věcí odůvodnění (které relevantní důvody obsahuje, srov. šestý odstavec na str. 3 prvostupňového rozhodnutí), a nikoliv výroku.
45. Žalobce dále namítl, že záznam o měření rychlosti byl proveden v rozporu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.
46. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že „[o]becní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejích úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.“
47. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že „[v] případech, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.“
48. K povinnosti uveřejnit informace o zřízení stálého automatického systému se v komentářové literatuře uvádí, že „[z]ákon již dále nestanoví, jakým vhodným způsobem se má tato informace zveřejnit. Zda postačuje zveřejnění ve sdělovacích prostředcích, na úřední desce, na informativních značkách při vjezdu do obce nebo např. na webových stránkách obce, není stanoveno.“ (Srov.: Vetešník, P., Jemelka, L. Zákon o obecní policii. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 463 s. – dostupné v www.beck-online.cz).
49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019 – 39, uvedl, že „[n]ejde zároveň o informaci, u níž by bylo nezbytnou podmínkou oficiální zveřejnění na úřední desce, byť takové zveřejnění je též vhodné, jak plyne z právě citovaného komentáře. Z ničeho však neplyne, že by právě pouze uveřejnění na úřední desce bylo jediným možným uveřejněním ‚vhodným způsobem‘, neboť tak zákon nezní. **Zveřejnění v novinách dostupných na internetu je třeba též pokládat za vhodnou formu, neboť tímto způsobem se o instalování měřicích zařízení mohla dozvědět široká veřejnost, a to přímo od příslušných představitelů obce.** (pozn. soudu – zvýraznění textu doplněno zdejším soudem.) Nelze trvat na tom, aby musela obec prokazovat, že se s touto informací seznámil či mohl seznámit i sám stěžovatel, ať už materiálně či formálně. Za situace, kdy bylo prokázáno, že ke zveřejnění informace o umístění automatického technického systému došlo vhodným způsobem, NSS dále neřešil, zda by případné nezveřejnění mělo vliv na samotnou zákonnost pořízeného záznamu.“
50. Soud provedl v rámci ústního jednání důkaz listinou – faksimile článku *Na šoféry budou v Medonosích dál číhat radary* z periodika Mělnický deník - na č. 1. 51, kterou soudu poskytl vydavatel deníku, přičemž současně potvrdil, že předmětný článek kromě toho, že vyšel

v tištěném deníku dne 3. 2. 2017, byl dostupný na webových stránkách https://melnický.denik.cz/zpravy_region/na-ridice-budou-v-medonosich-dal-ci-hat-radary.html od 2. 2. 2017, 19:25. Skutečnost, že předmětný článek byl na webových stránkách města Mělník dostupný, potvrdil rovněž Městský úřad Mělník, k čemuž soud provedl dokazování, jak výše v bodě 22 rozsudku uvedeno. V předmětném článku je mimo jiné konstatováno: *„Piráťům silnic, kteří v Medonosích nesundávají nohu z plynu, bude ještě nejméně další dva roky znepríjemňovat život tamní úsekový radar. Obec má totiž za účelem vyřizování pokut uzavřenou smlouvu s Mělníkem, který ji prodloužil až do konce roku 2018. Shodli se na tom na svém posledním zasedání mělničtí zastupitelé. Podle starosty města Ctirada Mikeše úsekové měření v Medonosích zásadně přispívá ke zlepšení situace v obci, jíž prochází silnice první třídy s číslem 9. (...)“* Pro úplnost soud dodává, že předmětný článek navrhl k důkazu již žalovaný. Soud však nedisponoval autentickou tištěnou verzí, přičemž si je vědom toho, že obsahem webových stránek není možné provádět důkaz předestřením jejich nynějšího obsahu, pokud jimi má být prokázána skutečnost vážící se ke konkrétnímu časovému úseku v minulosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 247/2020-45, bod 16, ze dne 18. 6. 2020, č. j. 4 As 104/2020-38, bod 27, či ze dne 3. 12. 2020, č. j. 7 As 177/2019-35, bod 19).

51. V souzené věci je třeba prokázat, že informace o umístění automatizovaného radaru v předmětném místě byla uveřejněna přede dnem 28. 8. 2017, kdy došlo ke spáchání přestupku. Proto si soud k této otázce v souladu se shora citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu vyžádal vyjádření vydavatele deníku. Z výše citovaného článku uveřejněného online dne 2. 2. 2017 v Mělnickém deníku, což potvrdil vydavatel deníku (č. l. 49), přičemž toto datum odpovídá i datu, kdy byla publikována tištěná verze deníku (den následující, č. l. 51), je patrné, že veřejnosti byla informace o zřízení (provozování) automatického technického prostředku k měření rychlosti přístupná. Bez bližšího významu je pak to, zda se žalobkyně s předmětným článkem fakticky seznámila, neboť postačuje, že tuto možnost měla.
52. Další soudem provedené důkazy (např. č. l. 42) pak pouze dokreslují situaci kolem zveřejnění informace o měření rychlosti. Zásadním důkazem je článek uveřejněný v Mělnickém deníku. Soud tak k tomuto žalobnímu bodu uzavírá, že stálý automatický technický systém k měření rychlosti vozidel provozovala Městská policie Mělník v rámci své působnosti (důsledky opačného zjištění srov. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018-36), provozovala jej v úseku schváleném Policií České republiky (viz dále), což bylo prokázáno dokazováním při jednání a provozovala jej v souladu s účelem zákona o silničním provozu, tj. k zajištění plynulosti a bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobní bod není důvodný.
53. Dalším žalobním bodem žalobce namítl, že obecní policie měřila rychlost v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu. Ani tomu nelze přisvědčit. Podle § 79a zákona o silničním provozu je obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu, což však může provádět výhradně na místech určených policií. Z vyrozumění Policie ČR ze dne 10. 4. 2015 vyplynulo, že Policie ČR pro Městskou policii Mělník v souladu s právě citovaným ustanovením určila úsek k měření rychlosti vozidel v délce 809,24 m na silnici č. I/9 v obci Medonosy, a to na časově neomezenou dobu. Podle fotografií žalobcova vozidla jde o tentýž úsek, na němž se řidič dopustil překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Městská policie Mělník zde tedy byla oprávněna měřit rychlost.

K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 9 As 274/2016, soud opět odkazuje na usnesení rozšířeného senátu téhož soudu, sp. zn. 10 As 24/2015, a to, co bylo uvedeno k předchozímu žalobnímu bodu. Nenamítne-li to žalobce v řízení před správními orgány, nelze jim vytýkat, že neopatřily doklad o určení místa k měření podle § 79a zákona o silničním provozu a skutková zjištění lze doplnit v řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019-41, bod 9). Žalobní bod je nedůvodný.

54. Konečně žalobce namítl, že v řízení nebylo prokázáno zavinění u protiprávního jednání řidiče. K tomu lze uvést, že podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za přestupek podle § 125f odst. 1 tohoto zákona odpovídá jen za předpokladu, že porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona.
55. Judikatura nicméně dovodila, že uvedené ustanovení nelze vykládat tak, že jsou správní orgány povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, body 34 až 39). V dalším rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016- 46, Nejvyšší správní soud doplnil, že samotný zákon o silničním provozu definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti. Ke zkoumání těchto znaků je dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.
56. Z citovaného plyne, že zavinění není znakem, který podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu jednání řidiče musí vykazovat. Jde o znak, který je obsažen teprve v zákoně o odpovědnosti za přestupky (viz § 13 odst. 1 a § 15 odst. 1), a nikoliv v zákoně o silničním provozu. Přestože je zavinění podmínkou přestupkové odpovědnosti řidiče, v řízení o přestupku provozovatele vozidla je již nelze zkoumat. Správní orgány proto nepochybily, pokud se zaviněním řidiče žalobcova vozidla nezabývaly. Žalobcův odkaz na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46, je nepřipadný, neboť v něm nebyl projednáván přestupek provozovatele vozidla, nýbrž přímo přestupek řidiče. I poslední žalobní bod je proto nedůvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

57. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost. K návrhu žalovaného na přiznání

náhrady nákladů řízení soud jen ve stručnosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publikované pod č. 3228/2015 Sb. NSS, podle kterého soud procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně přizná jen náhradu nákladů řízení přesahující rámec běžné úřední činnosti (srov. zejm. body 19 až 22). Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. září 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně